

ΧΑΛΚΗ ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΦΑΛΗ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Δυστυχώς μόνον κεφαλή! Τὸ μέταλλον αὐτό, τὸ εἰς τοῦ χρόνου τὸν τροχὸν ἥμισυ ἀνθιστάμενον, τὸ ὑπεῖκον καὶ φθειρόμενον, τὸ χρήσιμον ὅσον καὶ εὐλυτον, πλαστικὴ γένόμενον ὕλη τοῖς γίγασι τῆς παλαιᾶς τέχνης, οἷον τοῦ Μύρωνος, τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ Λυσίππου καὶ ἄλλων, ἐπέπρωτο νὰ στερήσῃ ἡμᾶς ἀπείρων ἀριστουργημάτων, ἅτινα ἠδύνατο ἄλλως ἢ τύχη νὰ διαφυλάξῃ ἡμῖν μετὰ τῶν περὶ αὐτῶν εἰδήσεων. Ἀλλ' ἐάν τις ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου ἐφείσθη, ἐφθείρε τοῦτο ὁ χρόνος. Σπανιώτατα εἶνε τὰ ἐκ χαλκοῦ λεπτὰ ἀντικείμενα. Ἐπὶ τοῖς δακτύλοις δὲ ἀριθμοῦνται τὰ ἐν τοῖς μουσείοις χαλκᾶ ἀγάλματα ἢ αἱ κεφαλαί. Αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαὶ ἀπέδωκαν ἰσχνὰ μόνον λείψανα ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῇ, αἱ ἐν Ἀκροπόλει δὲ ἀληθῶς ὀλίγιστα. Ἐν τούτων, πάντως τὸ σημαντικώτερον, εἶνε καὶ ἡ δημοσιευομένη κεφαλή. Ἀνευρέθη κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, παρὰ τὸ βόρειον τῆς Ἀκροπόλεως τεῖχος, οὐχὶ μακρὰν τοῦ παλαιοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ ὑπελήφθη ὅτι ἦτο ἡ παλαιὰ «χαλκοθήκη» ἕνεκα, καὶ ἄλλων ἐκεῖ ἀνευρεθέντων τετριμμένων καὶ σαθρῶν χαλκίνων σκευῶν· εἰκονίζει ἡ κεφαλή αὕτη ἄνδρα πωγωνοφόρον, ὀπλίτην ἦσως—τὰ ὄμματα ἦσαν ἐνθετα καὶ ἐκ ξένης ὕλης,—εἶνε ὀλόχαλκος (massive) καὶ δι' ὀξέος ὀργάνου τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, ἅτινα ὄντως μετὰ θαυμαστῆς λεπτότητος καὶ ἀκριθείας δεδηλωμένα τυγχάνουσιν, εἰργασμένη. Ὑπό τινων ἀπεδόθη τὸ ἔργον εἰς Θεόδωρον τὸν Σάμιον, χαλκοπλάστην ἐκ τῶν πρώτων, οὗς ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Τὸ ἐνδόσιμον εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν ἔδωκεν ἐπιγραφή τις ἀρχαῖκή ἐπὶ βάθρου, ἀνευρεθεῖσα ἐν ταῖς πέρυσιν ἀνασκαφαῖς, καὶ φέρουσα τὸ ὄνομα «Θεόδωρος» τεχνίτου. Ἀλλὰ τὸ ἐπιεικῶς ἀρχαῖκόν τοῦτο ἔργον εἶνε πάντως μεταγενεστέρων χρόνων καὶ δὴ σύγχρονον ἢ μικρὸν ἀρχαιότερον τῶν ἐξ Αἰγίνης ἀγαλμάτων.

Σ. (β).

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Ἀφοῦ ἡ ἀγαπητὴ Ἀκρόπολις ἐνεκίνισε τὸ σύστημα τοῦ νὰ παρακολουθῇ τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας καὶ μέχρι τοῦ ἀδύτου τοῦ οἴκου των καὶ μὴ σεβομένη τὸ ἄσυλον ν' ἀποκαλύπτῃ αὐτοὺς πρὸς τὸ δημόσιον μὲ τὸν κοιτανίτην των, πρὸ τῆς τραπέζης των, ἐσθίοντας ἐν ἀφελείᾳ τὸ παρασκευασμα τοῦ μαγειρίου των, μιμούμεθα τὸ παράδειγμα τῆς καὶ ὑποκαθιστῶντες δικαιοματικῶς τὴν συναδέλφον εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἐξακολουθοῦμεν τὸ ἔργον αὐτῆς συμπληροῦντες τὴν περιγραφὴν τῆς εὐωχίας τῆς νυκτὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν διαφόρων πολιτευομένων καὶ πληροῦντες τὰ κενὰ ὅσα ἐξ ἀδρότητος ἀφῆκεν ἡ περιγραφή τῆς συναδέλφου.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν κύριον Τρικούπην δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ προσθέσωμεν, εἰμὴ ὅτι τὰ ἀπομείναντα μετὰ τὸ φαγητὸν ἀποφάγια συνέλεξεν ἐπιμελῶς καὶ τὰ περιέκλεισεν ἐντὸς μάκτρου, ἐπιγράψας δὲ ἐπ' αὐτῶν τὴν λέξιν περὶ σσευμα, τὰ ἔπεμψεν ὅπως φυλαχθῶσιν ἀσφαλῶς εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον. Τὸ δὲ ῥόν, τὸ ὅποιον μετὰ τόσας κρούσεις καὶ προσβολὰς ἀπέμεινε σῶον, ἔπεμψεν ὡς γούρι εἰς τὸν κ. Λομβάρδον.

Ἀλλ' ἐκ τοῦ γεύματος τοῦ κ. Δηλιγιάννη παρελείφθησαν λεπτομέρειαι τινες ἀξιοπεριέργοι. Ἐν πρώτοις ἐπὶ τῆς τραπέζης ἦσαν ἄρτος ξηρὸς καὶ λάχανα ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐδεσμάτων. Ἡ Τράπεζα εἶχε τὸ σχῆμα γραμμῆς . . . τοῦ Βερολίνου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου δὲν ἠκούσθη καμμία φωνή· μόνον ὁ κ. Δηλιγιάννης διατέμνων τὸν ἄμνόν ἀπροσέκτως ἔκοιψε τὸ χεῖρι του. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τῶν συνδαιτυμόνων, καὶ πρὸς τὸν κ. Καμπούρογλου ἰδιαιτέρως ἠυχθήθη «μαζὶ μὲ τὸ ἄρνι τοῦ χρόνου νὰ φάνε . . . καὶ τὸν Τρικούπην».

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου παρετέθη ζωμός σπαρτιατικὸς καὶ κοκκινογούλια σλαβά. Εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας κατὰ τὰ ἐπιδόρπια προσεφέρθη καὶ ἐκλεκτὴ θεϊκὴ κινίνη ἐντὸς φιαλιδίων. Ἰδιαιτέρον περιστατικὸν ἦτο ὅτι ὁ ἐκ Μολάων πολιτευτὴς διέταξε νὰ μὴ παραθέσωσιν αὐγὰ κόκκινα, ἰσχυρίζόμενος ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ ἔχωσι τὰ αὐγὰ τὸ χροῖμα τῆς αἰδοῦς.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σωτηροπούλου εἶχον συναχθῇ μερικοὶ τῶν πολιτικῶν του φίλων. Ἐφαγον μόνον τὸν κόρκορον τῶν ῥῶν καὶ λεμόνια· ἔπιον σατρὲζ καὶ συνεζήτησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν περὶ τῶν μικροβίων τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ.

Εἰς τῶν λοιπῶν πολιτευομένων τὴν οἰκίαν τὸ Πάσχα ἐπανηγυρίσθη ὡς συνήθως. Μόνον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κόντου συνέβη περίεργον ἐπεισόδιον. Εἰς ἓνα τῶν μαθητῶν του, τολμήσαντα νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν διδάσκαλόν του Χριστὸς ἀνέστη, ὁ κ. Κόντος ἀπήντησε μετ' ὀργῆς ἀποκαλῶν αὐτὸν κεχνηαῖον καὶ ἀγελαῖον, ἐπικαλούμενος δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεόγνιδος, τοῦ Ἀπολλοδώρου, τοῦ Ἰαμβλίχου καὶ ἄλλων, ὅτι ἡ λέξις ἔπρεπε νὰ ἐκφέρεται κατὰ παρακείμενον καὶ ὅτι ὁ ὀρθὸς τύπος θὰ ἦτο Χριστὸς ἀνέστηκε. Ἐάν ὁ Χριστὸς ἀνέστη, προσέθηκεν ὁ διδάσκαλος, πιθανὸν νὰ ἐπῆλθε μέγα ὄφελος εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλ' ἐπῆλθε βεβαίως μεγάλη βλάβη εἰς τὴν ἑλληνικὴν γραμματικὴν.

ΚΑΝΕΙΣ ἌΛΛΟΙ

Ἡ δημοσιευομένη ἐν τῇ δ' σελίδι εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἀνδρῆον σαρπηχτὴν καὶ δεκανέα τοῦ 5ου εὐζωνικοῦ τάγματός Στυρίδωνα Κουτσόλουκᾶν, τοῦ ὁποίου ἡ μαρτυρία τοσαύτην ἐνεποίησεν αἰσθησὶν εἰς τὸ ἀκροατήριον.